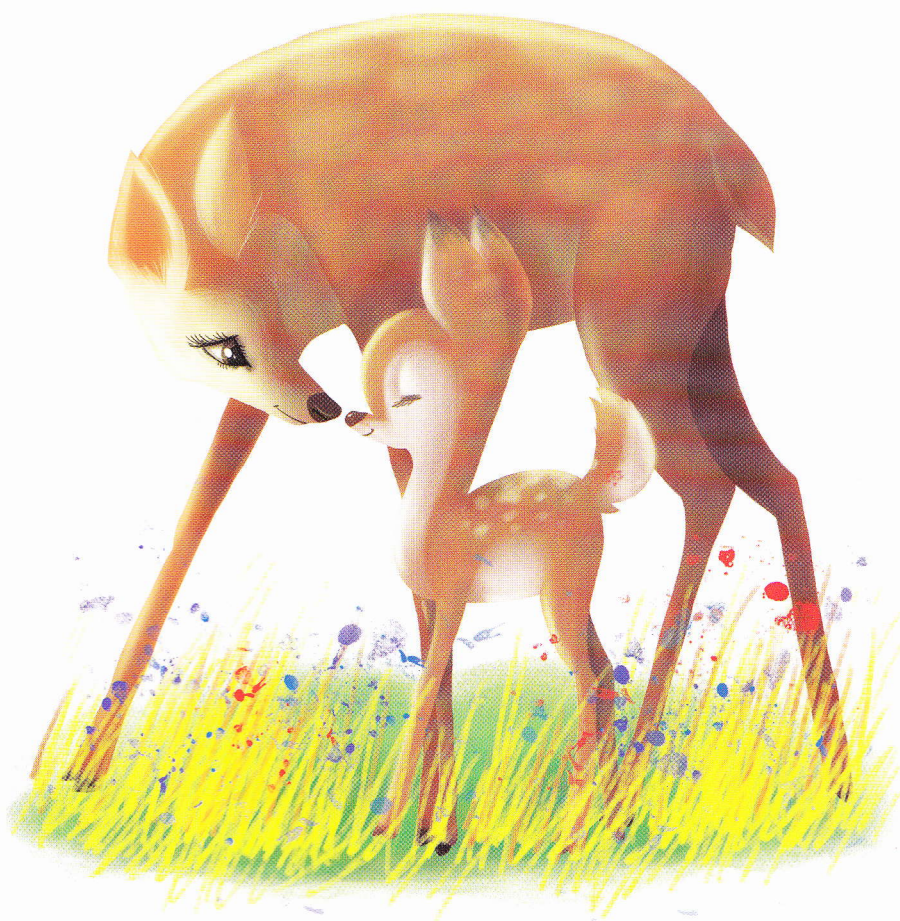

Felix Salten

Bambi

Roland

I.

A sűrű kellős közepén született, egy nyitottnak tűnő, ám valójában minden oldalról védett kis erdei tisztáson. Nem is fért el ott más, csak ő és az édesanyja.

Bizonytalanul inogó, vékony kis lábain álldogált ott, homályos szemekkel bámult maga elé, de nem látott semmit. Lehajtotta a fejcskékjét, kis teste remegett, és egészen kába volt még szegényke.

– Milyen szép gyermek! – kiáltott fel a szarka.

Távolról érkezett, odacsalták az anya mélyen hördülő nyögései. Kényelmesen rátelepedett az egyik szomszédos faágra.

– Milyen szép gyermek! – ismételte egyre a szarka.

Nem kapott választ, így hát folytatta a mondandóját:

– Bámulatos dolog, hogy máris talpra tud állni és járni képes! Hihetetlen! Soha életemben nem láttam még ilyet. Persze, én még fiatal vagyok, alig egy éve hagytam el a családi fészket. Mégis csodálatosnak tartom. Micsoda gyermek! Alig egy perce van a világon, és már sétálgat! Figyelemre méltó! Valójában mindent csodálatosnak tartok, amit önök, őkék művelnek. Futni is tud?

– Hát persze – felelte halkán az anya. – Ne haragudjon, de most nem érek rá beszélgetni önnel. Annyi a tennivalóm, és kissé bágyadt vagyok, gyengének érzem még magam.

– Ne is törődjön velem! – mondta a szarka. – Nekem is kevés az időm. De ilyesmit nem lehet csak úgy, bármikor látni. Gondolja csak meg, mennyi feladattal és aggodalmaskodással jár ez nálunk. A mi fiókáink meg sem tudnak mozdulni, amikor kibújnak a tojásból, csak gubbasztanak gyámoltalanul a fészekben, és odafigyelésre van szükségük, és odafigyelésre van szükségük, ismétlem, mert ezt ön egyszerűen meg sem értheti. Mennyi munkával jár, állandóan etetni őket, mekkora gondot jelent állandóan figyelni rájuk. Gondoljon csak bele egy pillanatra, mennyire próbára tesz állandóan élelemre vadászni, de közben örködni is örökké, nehogy valami baj történjen. Magatehetetlenek, ha nem vagyunk ott velük. Hát nem igaz? És milyen hosszú időbe telik, amíg végre önállóan mozogni tudnak, milyen hosszú időbe telik, amíg kinő a tolluk, és kinéznek valahogy egyáltalán.

– Bocssáson meg! – válaszolta az anya. – Nem figyeltem.

A szarka elrepült. „Milyen ostoba teremtés! – gondolta magában. – Nagyon kedves, de ostoba”.

Az anyának fel sem tűnt a távozása. Buzgón nyalogatta tovább kis újszülöttjét. A nyelvével jó alaposan megmosdatta, becézgette, és közben melegítő masszázssal dédelgette.

A karcsú kis teremtés még tántorgott kicsit. A puha nyelv cirógatása alatt meg-megroggyant. Vörös kis kabátkáját, melyen még kuszán összevissza álltak az apró szőrszálak, csinos kis fehér pettyek díszítették, és tétova gyermekarcán mélységesen álmos kifejezés ült. Mogyoró-, som-, kökény- és fiatal bodzabokrok vették őket körül. Magas juharfák, bükkfák és tölgyek fontak zöld tetőt a parányi tisztás fölé, a kemény, sötétbarna földből páfrány meg zsálya nőtt. Alattuk a földhöz simultak a már elvirágzott ibolyák és az éppen virágzásnak induló szamóca levelei. A vastag lombkoronán aranyhálóként libegett át a kora reggeli napfény. Számtalan hangtól zengett az egész erdő, örömteli izgalom töltötte meg. Az erdei rigók szakadatlanul ujjongtak, a galambok megállás nélkül turbékoltak, a fekete rigók fütyörésztek, a pintyek énekeltek, a cinegék csicseregtek. A zenekarba bele-belekiabált a szajkó, olykor felcsörrent a szarka nevetése, a fácánok meg fülsiketítően rikácsoltak. Néha egy harkály ujjongó sikítása valamennyi hangot túlszárnyalta. A fák fölött élesen hasított át a sólyom vijjogása, és szakadatlanul szólt a rekedt hangú varjúkórus károgása.

A kicsi őz semmit sem értett még ebből a hangzavarból, sem az ének-, sem a hívóhangokat nem ismerte. Nem is igazán figyelt még rájuk. Nem törődött az erdőben terjengő illatokkal és szagokkal sem. Csak az őt nyaldosó nyelv puhaságát érezte, ahogyan mosdatta, melegítette és becézgette. Csak a mellette lévő anyukája illata töltötte be apró orrcimpáit. Nagyon csábító illat volt ez, közelebb is húzódott hozzá, türelmetlenül keresgélt, míg végül megtalálta az életerőt adó forrást.

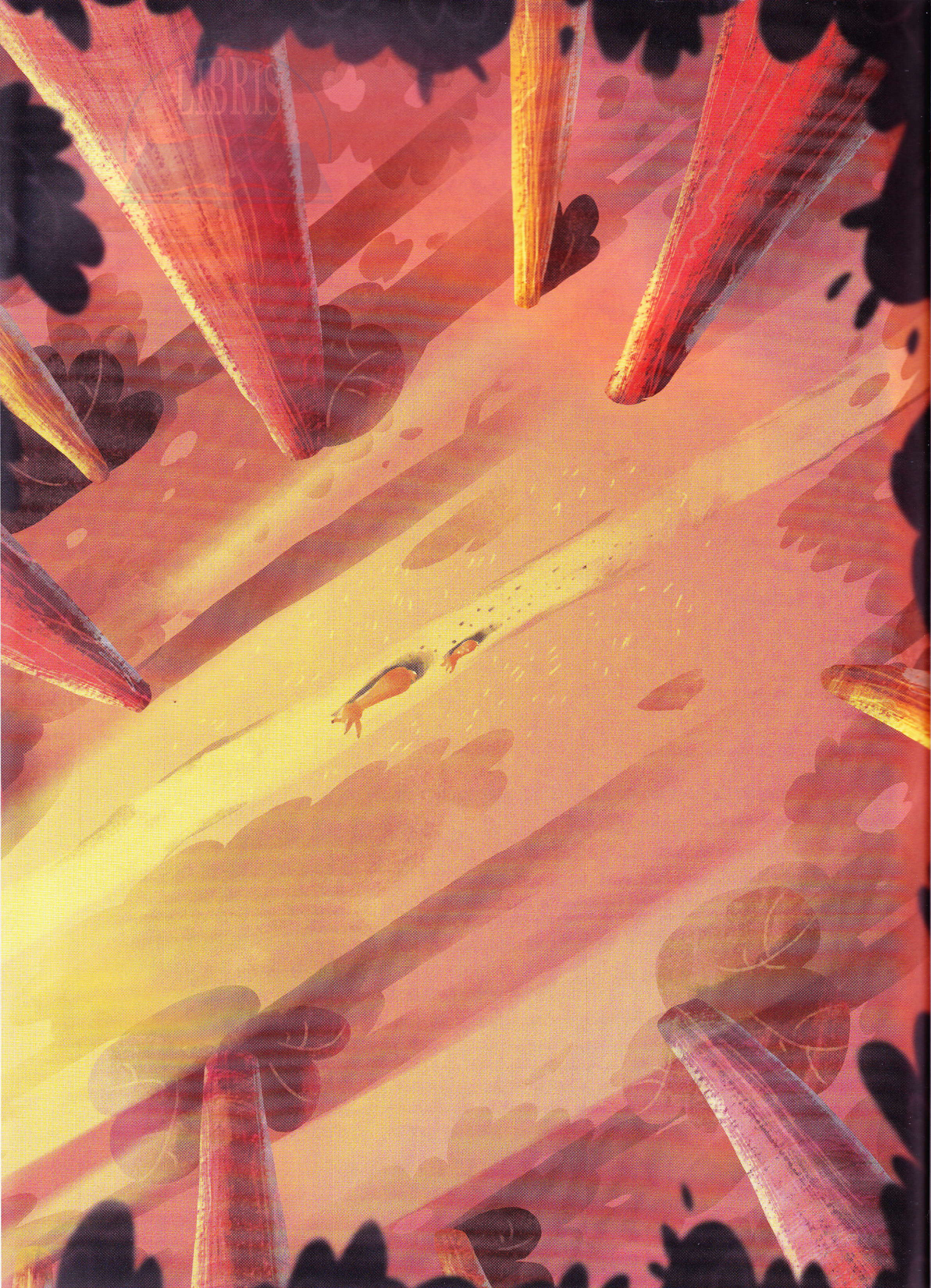
Miközben megszoptatta, az anya tovább cirógatta kicsinyét:

– Bambi – suttogetta.

Közben minden pillanatban felemelte a fejét, hegyezte a füleit és beleszippantott a szélbe. Aztán újra megcsókolta a kicsi őzikét, megnyugodva és boldogan.

– Bambi – ismételte. – Én kicsi Bambim.

II.

Nyugodtan álltak a fák a kora nyári kék ég alatt, kitárt ágakkal fogadták a rájuk zúduló nap-sugarakat. Alant a cserjék és a bokrok virágba borultak, mintha piros, fehér és sárga csillagocskák ragyogták volna be valamennyit. Némelyiken apró kis gubók jelentek meg. Rátelepedtek az ágak hegyére, zsengek voltak ugyan, de határozottan, keményen kapaszkodtak, mint számtalan kicsi összeszorított ököl. Tarkabarka csillagokként, csapatostól bújtak ki a földből a virágok, az erdő homályos szőnyege csendesen izzó, színes örömtől ragyogott. Mindent beborított a friss levelek és a virágok illata, a nedves rögök és a zöld hajtások szaga. Hanjalban és napnyugtakor hangok ezrei árasztották el az erdőt, és reggeltől estig zümmögtek a méhek, döngtek a darazsak, morajukkal megtörve a jó illatú csendet.

Ezek voltak Bambi életének első napjai. A bokrok között húzódó keskeny kis ösvényen követte anyját. Nagyon szeretett ott sétálgatni. A sűrű lomb lágyan simogatta horpaszát, és előzékenyen hajlott félre. Úgy tűnt, tucatnyi akadály állja útjukat, de közben a lehető legnagyobb könnyedséggel haladtak. Ehhez hasonló ösvények és csapások hálózta be az egész erdőt, s az anya jól ismerte valamennyit. Ha Bambi megállt olykor egy-egy bozót előtt, és úgy bámult rá, mint valami áthatolhatatlan zöld falra, az anya mindig tudta, merre kell tovább menni, nem tévovázott és nem keresgért.

Bambi kérdezgette őt. Szeretett mindenféle kérdéseket feltenni az anyukájának. Kedvenc szórakozása volt feltenni egy kérdést, és aztán meghallgatni az anyja válaszát. Bambi sohasem lepődött meg azon, hogy egyik kérdés a másik után jutott eszébe, állandóan és bármilyen különösebb erőfeszítés nélkül. Ezt a lehető legtermészetesebbnek találta, és nagy-nagy örömmel töltötte el. A válaszra várakozni is nagyon szeretett. A kapott válasz mindig kielégítette. Természetesen az is előfordult, hogy nem értette meg, de azt is mulatságosnak találta, mert olyankor azon töprenghetett, hogy vajon mi az, amit nem értett. Néha úgy érezte, hogy az anyukája nem adott teljes választ a feltett kérdésre, szándékosan nem mondott el neki mindent, amit tudott. Először ez is szórakoztatónak tűnt. Ilyenkor élénk kíváncsiság maradt benne, titokzatos és vidám sejtelem villant át, olyasféle megérzés, amitől egyszerre lett nyugtalan és boldog, és amitől mindig elnémult hirtelen.

Egyszer például ezt kérdezte:

– Kié ez az ösvény, Anya?

Az anya így válaszolt:

– A miénk.

Bambi újra kérdezett:

– A tied és az enyém?

– Igen.

– Mindkettőnké?

– Igen.

– Csak kettőnké?

– Nem – válaszolta az anya –, a miénk, őzeké.

– Kik azok az őzek? – kérdezte Bambi nevetve.

Az anyukája alaposan megnézte, a feje búbjától vékony kis lábacskaíáig, és ő is nevetett.

– Te őz vagy, és én is őz vagyok. Mindketten őzek vagyunk – mondta. – Érted?

Bambi boldogan szökdécselt.

– Igen, megértettem – mondta. – Én egy kicsi őz vagyok, te pedig egy nagy őz vagy, ugye?
Az anyja bólintott, és így szólt:

– Igen, így van.

Bambi ismét elkomolyodott:

– Más őzek is vannak rajtam és rajtad kívül? – kérdezte.

– Hát persze – mondta az anyja. – Nagyon sokan vannak még.

– Hol vannak? – kiáltott fel Bambi.

– Itt, mindenütt.

– De hát én nem látom őket.

– Nemsokára látni fogod – nyugtatta.

– Mikor? – torpant meg Bambi, mert borzasztóan égett a kíváncsiságtól.

– Hamarosan – sétált nyugodtan odébb az anyja.

Bambi a nyomába eredt. Ezúttal csendben maradt, mert azon töprengett, mit jelenthet az, hogy „hamarosan”. Arra a következtetésre jutott, hogy a „hamarosan” az egészen biztosan nem „most” van. Csak abban nem volt biztos, hogy a „hamarosan” mikor szűnik meg „hamarosan” lenni, és mikor lesz belőle „sokára”. Hirtelen megkérdezte:

– Ki csinálta ezt az ösvényt?

– Mi – válaszolta az anyja.

Bambi döbbenten kérdezte:

– Mi? Te és én?

Az anyja így szólt:

– Mi ... mi, őzek.

Bambi tovább faggatta:

– Melyik őzek?

– Mi, őzek, valamennyien – szólt rá élesen az anyja.

Tovább haladtak. Bambi jókedvű volt, és le szeretett volna szökdécselni az ösvényről, de az anyja közelében maradt. Megzörrent valami előttük, egészen közel a talajhoz. A páfránylevelek és a lapulevelek eltakarták a tovairamodó kis lényt. Cérnavékony hancsorka visított fel; aztán újra elcsendesedett minden. Csak a levelek és a fűszálak borzongtak meg a nyomában. A görény elkapott egy egeret. Lopakodva közelített, oldalazva csúszott, nekikészült a lakoma elfogyasztásának.

– Mi volt ez? – kérdezte izgatottan Bambi.

– Semmi – nyugtatgatta az anyja.

– De... – reszketett Bambi –, de én láttam.

– Igen, igen – mondta az anyja. – Ne félj! A görény megölt egy egeret.

De Bambi borzasztóan félt. Óriási, ismeretlen rettegés szorította össze a kicsi szívét.

Hosszú időbe telt, amíg újra meg tudott szólalni. Aztán megkérdezte:

– Miért ölte meg az egeret?

– Mert... – habozott az anyja. – Menjünk gyorsabban! – mondta, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami, és mintha megfélemedezett volna közben a kérdésről.

Sietni kezdett. Bambi a nyomában szökdécselt. Hosszas csend állt be. Némán sétálgattak újra. Végül Bambi aggodalmaskodva megkérdezte:

– Mi is meg fogunk ölni egyszer egy egeret?

– Nem – válaszolta az anyja.

- Soha? – kérdezte Bambi.
 - Soha – jött a válasz.
 - Miért nem? – kérdezte Bambi megkönnyebbülten.
 - Mert mi soha nem gyilkolunk – felelte egyszerűen az anyja.
- Bambi ismét boldog lett.

Hangos kiáltás hallatszott az egyik út menti kőrisfáról. Az anyja ügyet sem vetett rá, de Bambi kíváncsian torpant meg. A feje fölött két szajkó veszekedett, épp egy fészket fosztogattak.

- Takarodj innen, te gyilkos! – kiáltotta az egyik.
- Csillapodj már le, te bolond! – válaszolta erre a másik. – Nem félek én tőled!
- Foglalkozz a saját fészkeddel – kiáltotta az első –, vagy betöröm a fejed! – Magánkívül volt a haragtól. – Micsoda otrombaság! – csacsogta. – Micsoda otrombaság!

A másik szajkó észrevette Bambit, és lejjebb szállt néhány ággal, hogy ráförmedhessen:

- Mit bámulsz, te bolond?

Bambi ijedten szökdécselt el onnan. Utolérte az anyját, és szépen a nyomába szegődött, ijedten és szófogadóan, gondolván, hogy nem vette észre a lemaradását. Kis szünet után megkérdezte:

- Anya, mi az az otrombaság?
 - Nem tudom – mondta az anyja.
- Bambi gondolkozott egy kicsit, aztán újrakezdte:
- Miért voltak annyira mérgesek egymásra, anya?
 - Az ételért veszekedtek – válaszolta az anyja.
 - Mi is fogunk veszekedni az ételért? – kérdezte Bambi.
 - Nem – mondta az anyja.

Bambi tovább kérdezett:

- Miért nem?
- Mert jut elég mindannyiunknak – válaszolta az anyja.

Bambi most valami egyébire lett kíváncsi.

- Anya – kezdte.
- Mi a baj?
- Egyszer mi is veszekedni fogunk egymással? – kérdezte.
- Nem, kicsim – mondta az anyja. – Mi nem ismerjük az ilyesmit.

Továbbmentek. Hirtelen nagy világosság támadt előttük. Nagyon nagy világosság. Vége szakadt a cserjéktől és bokroktól szegélyezett útnak. Még néhány lépés, és megnyílt előttük a sugárzó szabad tér. Bambi előre akart rohanni, de az anyja megtorpant.

- Mi ez? – kérdezte türelmetlenül, és teljesen el volt ragadtatva.
- Ez a rét – válaszolta az anyja.
- Mi az a rét? – kérdezte Bambi kitartóan.

Az anyja rövidre fogta:

– Nemsokára megtudod. – Azzal elkomolyodott, és nagyon óvatossá vált. Mozdulatlanul állt, fejét magasra emelte, és feszülten hallgatózott. Mélyeket szippantott a levegőből, és nagyon szigorúnak tűnt most.

- Minden rendben – jelentette ki végül. – Most kimehetünk.

Bambi előreugrott, de az anyja útját állta.

- Várj, amíg hívlak! – mondta.

